

društvene novice

Ob smrti Dušana Gradišnika

V nedeljo popoldne, 12. decembra lani, je smrt prekinila bogato življenjsko pot **Dušanu Gradišniku**, dolgoletnemu predsedniku in častnemu predsedniku Planinskega društva Celje. Bil je dejaven do zadnjega, s svojimi dolgoletnimi izkušnjami je sodeloval pri vseh pomembnejših odločitvah, redno je še obiskoval društveno pisarno in nadzoroval poslovanje društva. Njegov zadnji javni nastop je bil ob odkritju spomenika **J. Frischaufu** in **F. Kocbeku**, za katerega se je zavzemal dolga leta. Imel je imeniten govor, ki bo ostal kot pričevanje in dokument nekega obdobja. Dušan se je rodil 1919. leta v Celju v družini Gradišnikov, lastnikov lekarne; oče je bil magister farmacije, znan tudi kot viđen slovenski gledališki delavec. Dušan je nadaljeval družinsko tradicijo in po vojni končal farmacijo na Univerzi v Zagrebu. V Celju je v petdesetih letih vodil Prvo celjsko lekarno, po reorganizaciji leta 1968 je postal direktor Zavoda združenih celjskih lekarn in je to ostal do svoje upokojitve.

Njegovo življenje je bilo zaznamovano z ljubeznijo do gora; bil je alpinist, gorski reševalec in dolgoletni funkcionar Planinskega društva Celje. Že kot dijak je s svojim bratom Fedorjem začel zahajati v gore, za smučanje in plezalstvo ga je navdušil predvojni celjski alpinist **Branko Diehl**, s katerim je plezal v gorah okrog Okrešlja. Pred drugo svetovno vojno je plezal še s **Francetom Ogrinom** (severozahodna stena Planjave) in **Francetom Herletom** (stene Poljskih devic in Velikega vrha). Po drugi svetovni vojni je plezal s **Cicom-Debeljakom**, **Stanetom Veninškom**, plezal je tudi v Centralnih Alpah. Sodeloval je v prvem alpinističnem odseku Savinjske podružnice SPD in v gorsko reševalnih akcijah pred vojno. Po drugi svetovni vojni zasledimo ime Dušana Gradišnika ob začetkih delovanja planinske organizacije v Celju že leta 1945 v prvem odboru. Potem je opravljal v Planinskem društvu Celje različne dolžnosti: bil je načelnik alpinističnega odseka, tajnik društva, bil je v nadzornem odboru, bil je gospodar planinskih postojank.

Vodenje Planinskega društva Celje je leta 1962 prevzel od **Tineta Orla**, predsednik je bil vse do leta 1987, torej celih 25 let. Tudi potem je bil

aktivni častni predsednik društva do svoje smrti. Čas njegovega predsednikovanja v PD Celje je zgodovinar **Janko Orožen** v svoji Zgodovini Celja poimenoval kar »Gradišnikovo obdobje«. V tem času je društvo doseglo mnoge uspehe in je moralo rešiti mnogo odprtih vprašanj. Obnovili so Frischaufov dom na Okrešlju, za 80-letnico delovanja društva so temeljito obnovili Kocbekov dom na Korošici, zgradili so Dom planincev v Logarski dolini, zgradili so Orlovo gnezdo pod slapom Rinka, zgradili so dve novi postojanki GRS, na Okrešlju in na Golteh.

Za njegovega predsednikovanja so bile aktivne in uspešne tudi druge sekcije društva: alpinisti so dosegli vrhunske rezultate, bili so na odpravah v Centralnih Alpah in drugih gorstvih, svoje naloge je opravila tudi postaja GRS pri društvu, omenimo še delo z mladino, vzdrževanje planinskih poti in druge dejavnosti.

Dušana se bomo spominjali kot mirnega, preudarnega človeka, ki je zbujal zaupanje in priateljstvo. Kot alpinist in plezalec ni stremel k vrhunskim uspehom, čeprav ima nekaj klasičnih prvenstvenih smeri v stenah; v gorah je preprosto užival. Veliki planinec, alpinist, gorski reševalec in naš prijatelj zasluži za delo v planinski organizaciji zahtvalo in priznanje.

Planinsko društvo Celje

Mariu Miliču v slovo

Razum se krčevito upira kruti stvarnosti in težko je dojeti, da **Maria Miliča**, pristnega Kraševca, bivšega partizana in vnetega planinca, ni več med nami. Zadnje dni lanskega novembra je med znance in prijatelje planince nenadoma bridko odjeknila vest, da se je Mario pri opravljanju domačega dela nenadoma zgrudil

in obležal. Zadelo ga je srčna kap.

Nemo so obstali vsi, ki so Maria poznali kot skrbnega družinskega moža in očeta, pridnega delovnega človeka in neutrudnega hodca, vsega predanega planinstvu, vedno pripravljenega z besedo in nasveti priskočiti na pomoč in poprijeti za delo, kjer je bilo najbolj potrebno. Odšel je nepričakovano in pustil v globoki žalosti vse svoje drage, sosede, vaščane rojstnega Repniča in znance planince. Planinska skupnost v Trstu je z Mariom izgubila zvestega tovariša in nesebičnega prijatelja, nepogrešljivega udeleženca gorskih pohodov in osvajačca visokih vrhov, na katere se je vedno vzpenjal med prvimi.